

Заедно

брой 99 - август 2013

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Отец Валтер Горра

Световна Младежка Среща в Рио де Жанейро

Харизма и съчувствие, яснота и конкретност с тези качества Папа Франциск успешно мина изпита на Световната Младежка Среща (СМС), която беше и първото му международно пътуване от началото на неговия понтификат, място и цел Рио де Жанейро. Папата беше достатъчно "готов" и „зареден" с думи, способни да оставят следа. Това се разбра още по време на пътуването към Рио, когато говорейки с журналистите, насочи тежко ръка срещу "културата на отпадъците". Каза: "Запознах се миналата седмица с процента на младите хора без работа. Мислете, че рискуваме да има едно поколение, което не е имало никога работа, а от работа идва достойнството на личността да изкарва прехраната си...". Казано, толкова силно и ясно, от един морален световен авторитет като него, не е малко. През седемте дни прекарани в Бразилия, пълни със събития, той успя да получи още повече, благосклонността, вниманието, доверието събрани досега от световното обществено мнение. Освен това започна едно топло приятелство с по-младото поколение в най-добрата традиция на Световния ден на младежта, както неговите предшественици му завещаха: никога да не се отдава на „младежката" реторика, която ласкае без да се натоварва с нещо. Винаги трябва да се обръщаме директно към жаждата за великите ценности, които съществуват в сърцето на всеки младеж, предлагайки му целия революционен радикализъм на Евангелието, без отстъпки.

Т.е. "Да се потиш", като християнин на пълно работно време, да

вдигнеш шум, каза Папата ползвайки испанската дума “¡io”, взета директно от речника на младите му сънародници. Знаейки много добре, че “няма по-силна енергия от тази, която се излъчва от сърцето на младите, когато те са завладени от опита на приятелството с Исус”.

Бразилската Младеж, има голяма енергия, която демонстрира. Свидетелствата дадени по време на тази седмица са като нови импулси, напрежения, противоречия това, което е днес Бразилия. Едно място много различно, от това което ние познаваме. Големината на самия Рио вече омайва. Жизнеността на хората, почти те зашеметява. Изгледът на необятния мегаполис възбужда толкова силни чувства, колкото и противоречиви. В Рио се намира известния Корковадо, плажовете на модерния светски туризъм, величествените небостъргачи, но и деградиралите „фавелас” прилепени към планините или по краищата на огромните пътни пространства, свързващи центъра на града и предградията.

Контрастите между богатството и бедността се сблъскват и особено сега, когато всички индекси показват, че бразилската икономическа мощ нараства бързо. Политиците и администраторите плават в тази илюзия. И ако някой от тях очакваха асистенция, или е искал да използва Папата за свои цели, беше разочарован напълно, и то още от първия момент. По време на официалното посрещане в двореца на губернатора на Рио, Серхио Кабрал, най-непопулярния от всички политици, Негово Светейшество беше поставен в неловката ситуация да кацне с хеликоптер точно там и да не се срещне пряко с протестиращите.

Имаше нужда от дипломатични думи, които да посочат правилния път. Папата „покани императивно” бразилската управляваща класа да “реабилитира” политиката, според вдъхновеното определение на папа Павел VI като “една от най-ярките форми на любовта”. От това се нуждае бъдещето на Бразилия: “политика, която постига все повече и по-добре участие на хората, избягва елитарност и изкоренява бедността”. Историческо предизвикателство, без прецеденти, е въвеждане

на “етически смисъл” в обществото.

Корупцията и егоизма, които карат младежите да губят доверие в институциите са “кръст”, както и несъответствието на Църквата и нейните служители. “Колко страдания причинява на Исус, нашата разединеност”. Но не е християнско да се търси удобно алиби, без да се участва в първо лице. Самия Папа каза, че много добре знае за младите хора, които излязоха по улиците в Бразилия (и не само), “за да изразят желанието си за по-справедливо и братско общество”. Но на тези, които се чудят, как и откъде да се започне, посочи пътя, който Майка Тереза от Калкута веднъж определи: “ти и аз”. За протестите в Бразилия, които бяха със сериозни нарушения, Папата каза: “Между безразличния егоизъм и насилствените протести има винаги възможна средна опция, тази на диалога”.

“Vota fê”, „сложи вяра”. В четвъртък на 25 юли този израз използва Папата продължавайки: днес тук на пясъка на плажа Кобакабана, се изпълнява единствената истинска “революция на Коперник” за живота: да отстраниш себе си от центъра и да поставиш Бог. Да направим от тази революция нова песен на Господа, за която ни говори и псалма по време на тържествената литургия при закриването (неделя 28 юли). “Няма език и няма наречие... означава да оставим живота си да бъде идентифициран с живота на Исус, да приемем чувствата Му, мислите Му, действията Му. А животът на Исус е живот за другите, живот в служба”.

Трудно е да се изразят с малко думи безкрайните новини, темите, предложенията и спомените от тази световна среща, украсена в бразилския зеленозлатен цвят. Участниците се променят, но от времето когато Йоан Павел II с огромна интуиция е организиран тези срещи, „партитурата” е определена и гаранция, че срещата винаги подарява изключителни емоции. В случая на Рио трябва да се отбележи и самият „климат”, атмосферата беше още по-радостна и по-празнична от обикновено, въпреки организацията, която не беше винаги на нивото. Черта на бразилския народ е готовността за усмивка; латиноамериканския жар на

набожността, която намира чудесни изрази в литургиите, никога студени и резервирани. Със сигурност Папа Франциск предизвика голяма симпатия и съчувствие между хората от Рио и у младежите от всичките краища на света със своите непринудени и неформални изказвания, склонността му към човешкия контакт, невъзмутимата усмивка (дори пред “дъжда” на вещите „хвърлени” върху колата му), спокойната енергия, която направи речта му проста и страстна.

Наследството на СМС със сигурност е радостта, ентузиазма, доверието. Въпросът сега е да не го затворим в тесните стени на тази група, енория или движение: “Това би било като да махнем кислорода от пламъка, който гори. Вярата е пламък, който става все по-жив, само когато я споделим”. И още един път Папата повтори, “не позволявайте да ви откраднат надеждата”. Това не е оптимизма на тези, които си затварят очите пред реалността, в която живеят днешните младежи, реалност често изпълнена с отчуждение и отхвърляне. Горко, на тези, които крадат надеждата на младите.

Папа Франциск, въпреки всичко, има непоклатима увереност. Последните думи които каза преди да се качи на самолета за Рим бяха: „...чрез младежите, Христос подготвя нова пролет за целия свят. Видях първите плодове от тази сеитба, други ще се радват на богата реколта”. Всички ние имаме тази важна и щастлива отговорност да не ги разочароваме.

Откъси от словото на Папата

„... Аз нямам ни злато, ни сребро, но ви нося най-скъпото, което ми е дарено: Исус Христос! Аз идвам от Негово Име да разпаля пламъка на братската любов, който гори във всяко сърце; и желая моя поздрав да достигне до всички и до всеки: «Мирът на Христос да бъде с вас!».

“...Христос поднася на вас едно място, знаейки, че няма силна енергия от тази, която се отделя от сърцата на младите хора, когато те са водени от опита на приятелството с Него. Христос има доверие в тях и им поверява бъдещето на Неговата собствена мисия: «Идете и научете всички народи!»; стигнете отвъд възможното за човешките способности изградете един свят за братя”.

“... Не е рядко за вас да чуete родителите, като казват: «децата са зеницата на нашите очи». Колко е красив този израз на бразилската мъдрост, който придава на младежите образа на зеница на окото, прозорец, през който светлината влиза в нас и ни дарява чудото на виждането! Какво ще се случи с нас, ако ние не се погрижим за нашите очи ? Как ще можем да продължим занапред? Моето пожелание е през тази седмица всеки от нас да се остави да го докосне този провокативен въпрос. Младежта е прозореца, през който бъдещето идва на света, и тя ни предлага големи предизвикателства. Нашето поколение ще се покаже на висотата на обещанието, което носи всеки младеж, когато съумее да му поднесе пространство и да му подsigури необходимите материални и духовни условия за неговото разцъфтяване; когато съумее да му даде солидни основи, върху които той да може да изгради своя живот и да гарантира сигурността и възпитанието, за да се превърне в това, което може да бъде; когато съумее да му предаде вкоренените ценности, за които си струва да се живее и да му осигури трансцендентен хоризонт, за да утоли жаждата си за истинско щастие и неговата съзидателност в богатата; и когато съумее да му повери в наследство свят, който отговаря на измерението на човешкия живот и събужда в него най-добри възможности, за да бъде протагонист на неговото утре и да поеме съвместна отговорност за съдбата на всички....”

Сестра Йола

Жаждата за Бога

“Елате при мен всички отрудени и обременени и аз ще ви успокоя”

В нашата енория от известно време идват редовно две групи, които имат нещо общо: деца и младежи с увреждане.

Групата на младежите, два пъти в месеца се среща под ръководството на Ани Константинова, говорят и разсъждават върху различни теми, и не рядко засягат темите свързани с вярата. Изпълнени са с голям интерес. Впечатлява ни много тяхната духовна сила, и не само тяхната, а и на техните семействата.

Другата група “осиновихме” в нашата църква, защото тези хора търсеха място, където да се срещат и да се молят. Това са семейства с деца с увреждане и още хора, които се присъединиха към тях за да ги подкрепят в молитвата.

Това никак не е малко, в тези случай и както и в други трудни ситуации не е достатъчна само материална подкрепа. Отговори на много въпроси и истински мир се намират само в Бога, в една лична среща с Него.

Дейности, хуманитарни и социални, намират своята пълнотата, само когато са насочени към Бога, само когато намират в Него отпавна точка.

И тези групи хора със своите проблеми и затруднения показват това много ясно.

Във всеки човек съществува жажда за Бога, за нашия Създател и единствен, Който може да даде смисъл на нашия живот, но дали искаме да открием тази жажда, да я забележим.

Да подадем ръка на другия, означава да му помогнем да намери пълна подкрепа не само от наша човешка страна, но да го насочим да намери пълна подкрепа в Бога.

Ето няколко статии и изречения от хората от тези групи, които ни обогатяват с тяхната жажда за Бога.

Чувствам се закриляна

Много съм благодарна на отец Валтер, за това, че предостави място в Църквата и в сърцето си за такива хора като нас. Това показва, че някой от обществото мисли за нас. Всички ние се чувстваме закриляни, свободни, щастливи и равностойни млади хора. Макар, че сме хора с увреждане, ние имаме необходимост от приятели. В лицето на Ани Константинова и отец Валтер открихме точно такива приятели. Те ще ми помогнат ако имам нужда, съвет ще ми дадат и ако падна ще ми подадат ръка. Затова казвам, че се чувствам закриляна, чувствам ги като мое семейство. С нетърпение очаквам да дойде деня и часа да се съберем заедно, защото се забавляваме и общуваме, празнуваме Рождени дни, Именни дни, Рождество Христово, разменяме си подаръци. Говорим си по различни теми, разказваме си кой какво е правил, какво мисли, даваме си мнението и др. А какво ни трябва на нас хората с увреждания, място, което вече получихме, добра дума, която винаги получаваме и уважение. Няма по-богати хора от нас! Всичко това ни го дадоха о. Валтер, с. Йола и Ани Константинова. Мога да кажа, че при тези събирания се обогатяваме и умствено. Когато имаме възможности ходим дори по екскурзии, все на места, на които не съм предполагала, че ще отида някой ден. Накрая на срещите ние много трудно се разделяме, поради хубавите изживявания. Поне за мен са такива, но вярвам, че и моите приятели мислят като мен.

Вярвайте в доброто, защото аз повярвах и то стана с помощта на о. Валтер, сестра Йола и Ани Константинова. Благодарна съм ви, че не ни изоставихте и че ви има в моя живот!

Христо Иванов

Екскурзия в Свищов

Днес 04.06.2013г. отидохме на екскурзия в град Свищов. Тя бе организирана от католическата църква „Св.Павел от Кръста“. Тръгнахме в 8 часа с удобен голям автобус, който бе запълнен от желаещи да се разходят до близкия град. Имаше вярващи от църквата и деца от клуба. Всички бяхме в приповдигнато настроение. Времето беше прекрасно за разходка още по-вече, че децата са с увреждания и се нуждаят от по-специални грижи. След като отпътувах ме от Русе спряхме в Обретеник където взехме още две деца. Към 10 часа бяхме в покрайнините на Свищов пред античния музей НОВЕ Бяхме посрещнати от представители на общината. Те ни разказаха много интересни истории за античния град. Разгледахме разкопките, както и най-новите които са по програма от Европейските фондове за превръщането на България в туристическа дестинация за света. После се отправихме към града, където бяхме топло посрещнати в католическата църква. Там можахме да починем и да пием по кафе. Настаниха ни в зала където изгледахме филм за Свищов. Показаха ни всички забележителности на града. По-късно се включихме в католическата меса в църквата. За мен беше много интересно, защото ми се случваше за първи път. Очарова ме начинът и участието на всички в литургията. Дойде време за обяд. Домакините бяха подготвили почерпка от безалкохолни и сладки. Хапнахме, починахме и бяхме готови за нови разходки. Отправихме се към Калето. Следващата ни спирка бе православният храм Успение Богородично. Той е построен от Кольо Фичето и е една от забележителностите на града. Видяхме въртящите колони на храма и портретите на децата от Лим. Последна спирка в програмата ни бе манастира „Покров Богородичен“. Там също беше много интересно, видяхме

чудотворната икона на Богородица и чухме истории за чудесата сътворени от нея. Вече уморени и впечатлени се отправихме към Русе. Беше един много специален ден подарен от страхогните о. Валтер и с. Йола. Участие в подаръка имаше и госпожа Константинова. Благодарим на всички, радваме се, че ви има. Бог да бъде с вас. Амин.

Да благодарим за всички небесни дарове, да помолим за прошка

“...Всяка събота се събираме и се молим за осъзнаване на нашите пороци и за изчитването им чрез искрена изповед, разкаяние и стремеж да засияят в нас добродетелите на Любовта и Светлината. Вътрешната хармония, така трудно достижима в днешно време мога да усетя само по време на молитва, изпратена от отвореното ми към Божественната Любов сърце и с помощта на Йерархията на Светлината и Любовта. Имам семейство и малко дете и виждам, че когато изчитвам себе си, се променят към добро и моите близки и това е начин да помогна и на тях и на себе си, а може би и на други хора около мен “.

“...В успокояващата Обител на Църквата „Свети Павел от Кръста” облени от Божествените Лечебни Дарове, ние отправяме молитви, намерение за промяна и действителна работа за възраждането на душите и телата си. Отказвайки се от пороците си, които ни прилепят към материалния свят, работейки съзнателно и устремено по освобождаването си от тяхната зависимост, ние - Светлинната Група, под закрилата и насоките на Светлите Учители, Йерархията на Любов и Светлина, силно вярваме, че правим нашите съкровени стъпки към Истинската Вяра в Бог. В минутите на Активациите в събота, когато с отворено сърце се устремим към небесата, отправяме молитви за душите на близките си – на земята и в отвъдното, молим за сила, закрила и осъзнаване при работата си по освобождаване от човешките пороци на егото, които ни тровят и отдалечават от Божествения Свят. Отправяме общи молитви за светло начинание, за помощ на нуждаеща се душа, за изобилие и благоприятно подреждане на ситуация по Божията милост и волята на Бог....”.

“...Докосването до божественото ми дава сили и вяра в доброто, показва ми света по един много по-различен и разбираем начин. Насоките за работа и посланията, получени от нашите

Учители, ми помагат да се изчиствам ежедневно, ежеминутно от своите пороци. Разбирам, че всичко в този свят е илюзия, че всеки ми е учител, че нямам врагове, а само учители, че децата са моите най-големи, сърцати и предани учители, разбирам, че любовта е в основата на всичко. Любовта в изначалния си вид - чиста, безусловна, безгранична може да промени всеки и всичко. Докосването до божественото промени живота ми. Докосването до божественото е и голямо изпитание защото борбата между светлината и тъмнината е постоянна, и колкото по голяма е светлината толкова по страшна тъмнина я атакува....”.

“...Дълг на всеки човек е да се вслушва в гласа на душата си. Този глас е тих, кротък и нежен, често трудно доловим за оплетените ни в човешки суети сетива, но винаги сочи безпогрешно истината. Сами погубваме безценния диалог с най-верния си съветник, къде от глупост, къде от слабост, но тази загуба винаги ни коства много. Животът без божествения напев на душата е пуст. Сами избираме дали да тънем в пустота или да изплуваме на светлина. Пътят към светлината е труден, изпълнен с изпитания. Вървейки към висшите цели имаме нужда от Божествена помощ, която да ни насочва как да спрем да гледаме през човешките си очи и да започнем да гледаме през сърцето си, изпълнено с Любов....”.

“...Чрез нашата насочена молитва, прилежно усърдие, осъзнаване на допуснатите грехове и устремена работа по отказването от тях, стремейки си да живеем в Христа, всяка една душа се променя всекидневно. Случват ни се чудеса, за които благодарим на Бог, излива се Божията Благодат върху нас и нашите близки. В тези трудни времена, където Вярата и Любовта са отстъпили от душите на много хора, там, където объркването, заблудата и липсата на добродетели, душевни ценности и морал са се настанили в сърцата, мислите, чувствата и делата на повечето хора, а поклонението на Мамона е по – силно от всякога, се нуждаем от спасителната Благодат на Христовото Възкресение във всеки един аспект на нашия живот.

Сестра Йола

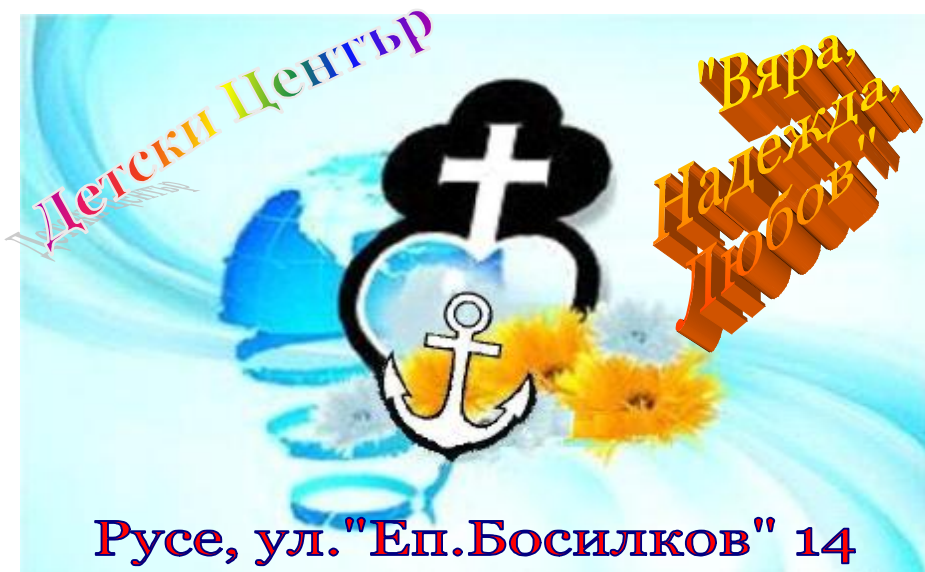
От 16 септември откриваме Детски Център

“Оставете децата да дохождат при Мене и не им пречете, защото на такива е царството Божие”.

Всички знаете, че от известно време се подготвяме да изпълним тази мисия, да отговорим на гласа на Господа, да отворим вратите на нашата къща за децата, за тези които са дар от Бога за света. Да ги приемем, да ги възпитаваме, но преди всичко да ги обичаме.

“Провъзгласяването на Христос, истински Бог и истински човек, довежда човечеството до пълнота и сее култура и цивилизация. Няма нищо в нашите действия, които не оказва значително образователна стойност” казва кардинал Баняско. Гледайки история на Църквата, можем да забележим, че благодарение на възпитателната дейност тя играе много важна роля в растежа на по-младото поколение.

Дано и ние да можем да продължим тази мисия на църквата. Всички заедно, сигурни в молитвена подкрепа от всички вас.

КАКВО:

Детски център **“Вяра, Надежда, Любов”** се намира в самия център на Русе, близо до река Дунав, в светла и просторна сграда с двор, потънал в зеленина.

ЗАЩО:

Всички вие родители, устремени в усилията си да създадете уютни условия за отглеждане, възпитание, обучение и сигурност за вашето дете, имате нужда от верен съюзник, на когото да се доверите в забързаното ежедневие; място, на което с много **любов** и **вяра** да поверите безценното си същество - **надежда** за света; хора, които ще обичат и запознават с необятния свят вашето детенце.

КАК:

Нашата мисия е да създадем условия и среда, близки до семейните; да изградим дух на разбирателство, взаимопомощ и съпричастност; да помогнем на детето да разбира и споделя чувствата си.

КОГА:

Отваряме врати на 16 септември 2013г. (понеделник) за деца от 3 до 5 години. Детският център ще работи всеки делничен ден от 8.00 до 17.00ч.

КОНТАКТИ:

За въпроси, оглед на сградата и записване:

тел.: 0882 718834 (сестра Йола)

082 828188 (отец Валтер)

адрес: гр. Русе, ул. „Епископ Босилков”14

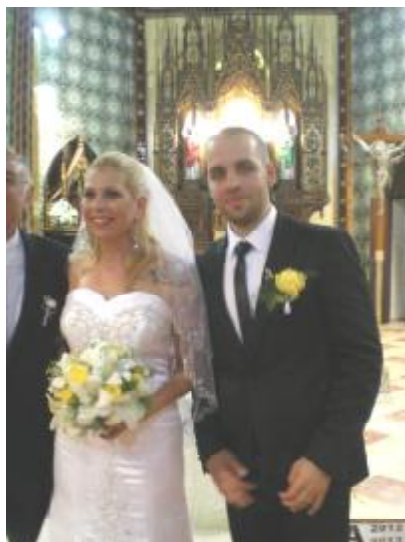
ЦЕНА

Месечната такса, с включено хранене, е 120 лв.

празнувахме тези тайнства

14 юли 2013г: Кръщение на Амбра Беатриче

26 юли 2013г: Венчавка на Георги и Даниелле

СЪОБЩЕНИЯ

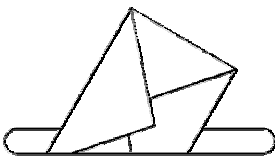
Гробища Чародейка - През месец юли, по договор с управителя на гробищен парк „Чародейка“, изчистиха и разшириха за наша сметка нашия парцел. Платихме 600 лева на фирмата, която извърши тези работи и по този начин махнаха храстите и дърветата, които растяха пред нашия парцел. Сега е по-видимо (и по-сигурно) мястото на гробовете на там погребаните католици и имаме за в бъдеще още 4 реда по 21 гроба за наше ползване. В началото на есента ще организираме една голяма бригада за по прецизно почистване на съществуващите гробове, ще пръскаме срещу плевели и ще потърсим начин за изкореняване на храстите и дървета вътре в парцела. Но най-важното е всеки да има грижа за гробовете на своите близки. Има гробовете, които са напълно изоставени и това е голям срам!

Поздравяваме отец Фортунато - След 20 години отец Фортунато напуска мисията в България, заради възрастта си (той е на 87 години). Понеделник 26 август в 18.00ч ще отслужи благодарствената литургия в нашата църква.

Първо Причастие - Неделя 15 септември група от нашите деца ще приемат Първото Причастие. Ще бъде голям празник в този ден, за който от години те се приготвят. В началото на септември ще има лагер-школа за тях, за да се приготвят духовно още по-добре. Тази група миналата година се изповядва за първи път, освен Даяна, която ще се изповядва в неделя 1 септември след литургията. Всички ние от сега да молим за тях.

Нова учебна година - След литургията на 15 септември ще благославяме децата за началото на учебната година.

Ръкоположение за дякон - Тази година на празника на нашата енория “Свети Павел от Кръста”, събота 19 октомври, в нашата църква ще бъде ръкоположен от монс. Петко Христов, за постоянен дякон, г-н Владимир Томич.

Сестра Терезита

Двете лица

Леонардо да Винчи рисувал много бавно “Тайната вечеря” в манастир в Милано, защото не успявал да намери подходящи модели.

Един ден срещнал младеж, хубав като ангел, със сини очи и коси като светло злато. Той го взел за модел за лицето на Исус. Няколко години по-късно все не успявал да намери модел за лицето на Юда. Накрая една вечер видял в една кръчма младеж, който му се сторил от подходящ тип, поканил го и той приел.

Докато Леонардо рисувал лицето на Юда, чул го да хълца. Попитал младежа:”Какво има? Не се ли чувстваш добре?”

„Не- отговорил младежът- плача, защото мисля колко съм се променил! Преди три години ви служих за модел на лицето на Исус, а днес за това на Юда. Аз съм един нещастник. Потъпках Божиите заповеди и съм доведен до тук по този начин!

Когато малко по малко преустановяваме молитвата и това да правим добро, когато нямаме повече време да ходим на литургия, когато не чувствуваме повече присъствието на Бог дълбоко в душата си, е лесно да станем като този младеж. Да обърнем внимание...

От 13 юли 2013 Сестра Терезита се върна пак в нашата общност, пожелаваме ѝ много здраве и много се радваме, че е пак между нас.